

насъ още твърде темна: историческите бѣдствия на народътъ и неговото продължително окаменение и робуване подъ различни ига сж истрѣбиле множество памѣтници изъ неговата книжевность, и най-послѣ сжвжршено прежснале сѣко книжевно предание за историческия животъ на прадѣдите му. Въ най-новите времена, т. е. въ тая епоха, въ която са сжживиха сичките славянски племена, и у бжлгарете сж са появили вече начала за животъ, но тие начала сж още слаби, т. е. тие сж много по-слаби, нежели у сичките други славянски племена. Бжлгарскиятъ народъ и до днесъ още остава най-малко движуши са славянски народъ и най-малко развитъ въ духовно отношение. Ние ще видиме по-доле, че това явление е имало свои достаточни исторически причини.

Да кажеме най-напредъ нѣколко думи за народътъ. Бжлгарското племе са е сжставило и отдѣлило въ отдѣлно славянско семейство послѣ покорѣнието на пжрвобитното славянско население на сегашна Бжлгария отъ „бжлгарете“, който сж биле полудивъ народъ, алтайско происхо-

---

скаго образования, Одесса 1841; — С. Палаузовъ, Вѣкъ болгар. царя Симеона, Спб. 1852; Грамота патриарха Каллиста, какъ новий источникъ исторіи болгарской церкви, въ акад. „Извѣст.“, т. 7-й; Синодичъ царя Бориса въ „Времен. Моск. общ.“ 1855. No. 21; статьи за бжлгарскиятъ черков. вопросъ, въ „Сѣв. Пчела“ 1860, No. 120, 122, 132, 146; 1861, No. 22, 32; — Отвѣт. Рускому Вѣстнику по болгарскимъ дѣламъ, Сиб. 1858; — По вопросу о болгарскомъ патриаршествѣ. Берлинъ 1860, 45 стр. [Тая книжка, която не е останала вече за проданъ, както и понареднята, сждържа тжна защита на фанариотете противъ бжлгарското черковно движение]; — Срезневскій, О Болгарской литературѣ, въ „Часоп. Чес. Музея.“ 1847, II, кн. 2; — Безсоновъ, Эпосъ сербскій и болгарскій, въ „Временникъ“, No. 21 и 22, М. 1855.